

Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 90

OKTOBER 2018

En ny folkeafstemning i Storbritannien?

Den 23. juni 2016 var der folkeafstemning i Storbritannien, og et flertal af vælgere stemte for at landet skulle træde ud af den europæiske union. I den forbindelse blev der fremsat mange advarsler. De fleste anså det for en given ting, at en britisk udmeldelse ville medføre store økonomiske problemer. Forudsigelserne har vist sig at være forkerte. Sortseerne fik ikke ret. Vi er nået frem til sommeren 2018, godt og vel to år er gået. Den britiske økonomi klarer sig udmærket, beskæftigelsen er høj, der er økonomisk vækst, og pundet er lavt til gavn for eksporten; at

købe udenlandske varer er sikkert lidt dyrere for briterne, men det er også til gavn for handelsbalancen.

Ikke desto mindre menes mange at have fortrudt deres stemme ved folketingsvalget. Nu er de bedre oplyst om følgerne, og der arbejdes for en ny afstemning, som skal omgøre den gamle beslutning. En ny afstemning vil muligvis give et andet flertal. Alligevel må vi fra dansk side advare mod at omgøre folkeafstemninger på denne måde. Det har vi dårlige erfaringer med. Den 2. juni 1992 stemte vi om Maastricht traktaten, og et flertal stemte "nej". Den afstemning blev omgjort ved en folkeafstemning et lille år senere den 18. maj 1993, hvor et flertal stemte ja til Edinburgh aftalen, som betød, at Danmark ratificerede Maastricht, dog med fire undtagelser.

Det har sin pris at gøre en folkeafstemning om. Man får måske det resultat, man ønsker, men tilliden til det demokratiske system og til dets repræsentanter får alvorlige sår, som det tager år at hele. De ledende politikere, som var med til at anbefale Maastricht og Edinburgh mistede anseelse. Det skabte mistillid til den

demokratiske kultur. Unionen, som ifølge en tidligere dansk statsminister var "stændød", var ikke så død alligevel. Tværtimod viste det sig, at vejen mod unionen var en ensrettet vej. Der var kun én vej at gå for medlemslandene, og det var vejen mod mere EU. Stemte vælgerne anderledes blev der blot ny afstemning. Det samme mønster tegnede sig igen, da EU skulle reformeres ved forfatningstraktaten. I Frankrig og Holland stemte et flertal "nej", alligevel blev traktaten vedtaget i en lettere ændret version som Lissabontraktaten uden folkeafstemninger. Som den tidligere franske præsident Valéry Giscard d'Estaing sagde, vil forfatningstraktaten i et hvilket som helst europæisk land, den kommer til afstemning, blive forkastet.

En ny afstemning i Storbritannien? Det må ikke ske! Det kan ikke ske i et land, der som Storbritannien har så stolte demokratiske traditioner. En ny afstemning vil ødelægge tilliden til politikerne, men mindst lige så meget vil det, om muligt, så endnu mere tvivl om EU som et demokratisk projekt.

Christian Munch

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven).
Christian Munk
Niels Holger Hansen
Lona Friborg

Adresse på redaktionen:
Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
tlf. 9749-5407
thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

Rina Ronja Kari
Lave Broch
Thorkil Sohn
Rudolph Arendt
Christian Munch
Helge Rørtoft-Madsen
Åge Staun
Lone Nørsgaard

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen

Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26
Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83
Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv.,
8700 Horsens, Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Vesterled 59, 6650 Brørup,
Tlf. 76 60 00 30

Poul Thorup Kristensen,
Runebakken 64, 6500 Vojens. Tlf. 24 29 06 62

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Skovlyvej 3, 7755 Bedsted Thy,
Tlf. 97 95 93 69

Niels Petersen, Hovedvejen 33, Kærbølling,
6780 Skærbæk, Tlf. 74 75 33 64

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Jørgen Grøn,
Sjøstrupvej 63, 9600 Års, Tlf. 98 62 18 14

Helge Rørtoft-Madsen,
Næbvej 49, 4720 Præstø

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Du sidder nu med blad nr. 90 i hånden. Det blad er det eneste, vi udsender i 2018.

Vi håber, at du stadig vil bakke op om bladet og betale kr. 150,00 eller et beløb efter eget valg. Vi vedlægger et indbetalingskort (kan betales over Netbank). Du kan også overføre til reg.nr. 1551 konto nr. 9733310.

På forhånd tak for alle bidrag.

Der indkaldes til Landsmøde søndag den 11. november 2018 på Askov Højskole. Se omtalen andetsteds i bladet.

God fornøjelse.

Lona Friborg
landskasserer

Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Til medlemmerne og andre læsere

ARTIKLERNE I DETTE NUMMER AF NØDVENDIGT FORUMS BLAD PRÆGES I HØJ GRAD AF "BREXIT"

og hvad det betyder for Danmark. Rina Ronja Kari og Lave K. Broch, der er henholdsvis EU-parlamentsmedlem og 1. suppleant til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, skriver fra hver sit perspektiv. Rina om reaktionen i Bruxelles og Lave, der har mange kontakter i Storbritannien, om tingene set derfra. Og sognepræst Christian Munch, der er medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum, advarer mod, at man – som vi kender det fra Danmark – forsøger at få briterne til at stemme om, så resultatet bliver "rigtigt". I en artikel af sognepræst Helge Rørtoft-Madsen, der også er medlem af styrelsen, gør han sig – på baggrund af udtalelser fra en EU-topembedsmand - tanker om EU's elitens forsøg på at "redde" situationen. Lone Nørgaard, lektor på VUC og medlem af Dansk Samling, argumenterer for at Danmark bør forlade EU og opridser også alternativer. Interessant nok nævner Lone Nørgaard også det nordiske samarbejde, og i den forbindelse henvises til en lille omtale af en opinionsundersøgelse (se side 14), som Nødvendigt Forum har ydet et økonomisk bidrag til at gennemføre. Det har været næsten umuligt at få aviser og andre medier til overhovedet at omtale undersøgelsen. Kun Skive Folkeblad har – os bekendt – ville skrive om den. Det

rejser spørgsmålet om vore medier – der ikke holder sig tilbage med at kritisere lederne i både USA og Rusland (hvad der jo også er en vågen presses opgave) – har en anden dagsorden, når det gælder EU. At der er flertal mod EU, når der opstilles et alternativ, forties i al fald, ligesom EU's ledelse ikke stilles særlig kritisk til regnskab for deres (manglende) håndtering af flygtninge- og migrantkrisen og for det faktum, at de sociale problemer, herunder ungdomsarbejdsløsheden i Syd- europa har antaget et katastrofalt omfang. Og så bringer vi en tidligere trykt artikel af Rudolph Arendt om vores grænse, som vi synes har dagsaktuel betydning. Endelig er der en artikel af direktør Aage Staun, der arbejder indenfor landbrugssektoren, om de økonomiske forhold i forbindelse med Brexit. Og så behøver det hele jo ikke at være så alvorligt – derfor er der også blevet plads til "et moderne eventyr" af fhv. efterskoleforstander Thorkil Sohn.

Som sædvanlig tilstræber vi en politisk bredde i valget af skribenter, der tæller både uafhængige/partiløse og medlemmer af bl.a. Enhedslisten, Det radikale Venstre, Retsforbundet og Dansk Samling. Den sag, det drejer sig om, Danmarks selvstændighed og vort folkestyre, er nemlig højt hævet over døgnets (parti)politik.

Med dette nummer følger også et redigeret genoptryk af pjecen "Europa på en anden måde", i sin tid

forfattet af Helge Rørtoft-Madsen (som har forestået den seneste redigering) og af nu afdøde landdagsmand i Kiel Karl-Otto Meyer og højskoleforstander Hans Henningsen. Nødvendigt Forum har ydet et mindre økonomisk bidrag til genoptrykningen.

Endelig henviser vi også til, at bladet indeholder invitation til vores årsmøde. Vi undlader ikke i den forbindelse at opfordre til at folk kommer med forslag til (eller melder sig til) at stille op til styrelsen for Nødvendigt Forum (frist en uge før årsmødet).

Som noget nyt udsendes bladet denne gang elektronisk til dagblade og andre medier og til alle folketingets partier mv.

Til slut skal vi meddele (iht. EU's databeskyttelsesdirektiv), at vi kun opbevarer de oplysninger om personer og juridiske personer, som er nødvendige for at drive foreningen og udsende bladet, dvs. navne, adresser/mailadresser o. lign. på vore medlemmer og bladmodtagere. Disse oplysninger behandles sikkert og efter alle regler. Såfremt nogen ønsker "deres" oplysninger slettet, vil det straks ske ved henvendelse til kassereren. Følgen af dette vil være, at man ikke længere kan være medlem af foreningen eller modtage vort blad.

*Med venlig hilsen
Redaktionen*

Haves: EU

Ønskes: Frihandelsaftaler

Af Lone Nørgaard

I skrivende stund (20.8.2018) går det ikke særlig godt med Brexit. Ikke spor underligt. Dels er premierminister Theresa May svækket og inkompetent, (sidder hun mon endnu på posten, når denne artikel bliver trykt?). Dels er det EU's ledere magtpåliggende at gøre Brexit til en så stor katastrofe for englænderne som overhovedet muligt. Tænk hvis overgangen til status som ikke-EU-land viste sig at være en økonomisk gevinst for England? Hvilke gode ideer kunne det ikke sætte i de resterende EU-landes befolknings-hoveder?

Englands vakkende kurs gør dog ikke mig svag(ere) i koderne. Jeg har været imod EF og EU fra første færd og stemt nej ved samtlige folkeafstemninger. Hvorfor? Først og fremmest ud fra et ønske om at bevare national suverænitet. Citat Knud Romer: Småt er godt, stort er lort (pardon my French).

Jeg – og Dansk Samling - vil ud af EU så hurtigt som muligt. Det kan kun gå for langsomt med at frigøre Danmark fra EU. Hvorfor? Fordi størsteparten af magthaverne i skrivende stund styrer de europæiske nationalstater lige lukket i afgrunden. De vil ikke standse migrantstrømmene.

Alt for mange har ikke gennemskuet den snævre sammenhæng mellem Lissabon-traktaten, Schengen-aftalen og Den europæiske Menneskerettighedskonvention. Disse tre er uløseligt sammenflettet, så hvis Folketinget skal vinde sin suverænitet tilbage, må vi melde os helt ud af EU.

INGEN ALTERNATIVER TIL EU?

Konstant skal vi høre, at der ikke findes alternativer til EU. Men passer den påstand? Er sagen ikke snarere den, at når alternativerne fylder så lidt i den offentlige debat, kan de få eksempler, der trænger igennem mediemuren, såre nemt skydes ned? Fordi forslagene bliver ignoreret frem for at blive debatteret ordentligt igennem?

Derfor har Dansk Samling lavet en køreplan for „Danexit“, som vi gerne vil have ud over rampen. I punktform:

1) Danmark udtræder af Schengen.

Opgøret med Schengen er nødvendigt for at bekæmpe migrantstrømme og grænseoverskridende kriminalitet. Kontrollen med vores grænser skal styrkes, eftersom den for øjeblikket er hullet som en si.

2) Danmark afholder folkeafstemning om medlemskab af EU.

Dansk Samling vil i valgkampen udvide kendskabet til det oplagte alternativ, som står solidt på tre ben: Medlemskab af EFTA, styrket nordisk samarbejde og forbliven i NATO.

Det er af afgørende betydning, at valgkampen bliver lang og debatten dybdegående. Endvidere at **oplysningsmidlerne fordeles ligeligt mellem tilhængere og modstandere.**

Fremhævelsen hænger sammen med, at tilhængerne i alt for mange år har været langt bedre økonomisk polstrede end tilhængerne af et frit Danmark. Bl.a. på grund af Journalistisk Venstreparti. Og ikke mindst fordi alene Enhedslisten blandt de

politiske partier har været klar EU-modstander.

3) Danmark tager bestik af den nyvundne frihed.

Når vi (forhåbentlig!) kan fejre frigørelsen, skal Danmark søge medlemskab af EFTA og indgå supplerende handelsaftaler. Herpå følger en omstillingsperiode, hvor vi står godt rustet.

Danmark er netto-bidragyder til EU, hvilket betyder, at vi betaler adskillige milliarder kr. mere, end vi modtager.¹ Vi foreslår, at de milliarder, vi sparer ved udmeldelsen, **midlertidigt** fordeles til de erhverv, der **midlertidigt** måtte tabe på vores udtræden. Det samme gælder de midler, der via EU skulle være gået til regional- og landbrugsstøtten.

Danmark er ikke Storbritannien, og derfor skal vi berede os på optagelse i EFTA, som siden 1995 har etableret en række frihandelsaftaler med stater og handelsorganisationer i både Østeuropa, Mellemøsten, Afrika, Asien og Amerika. Tilsvarende er der ingen grund til at frygte for eksporten til Storbritannien, der har som erklæret mål at oprette frihandelsaftaler med så mange parter som muligt.

Et frit Danmark skal stå uden for EØS-aftalen - dannet mellem EU og tre EFTA-lande i 1994. Aftalen betyder, at EU's bestemmelser om det indre marked også gælder i disse lande (minus toldunion, fiskeri og landbrug). EØS-landene er alle EU-lande samt Island, Liechtenstein og Norge. Schweiz står som eneste EFTA-land uden for EØS, og det bør Danmark også gøre.

Nødvendigt Forums LANDSMØDE

Askov Højskole
Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen

Søndag den 11. november 2018
kl. 14.00 – ca. 17.00

Danmark skal ud af EU nu - og ind i EFTA, hvor vi vil have frihed til at indgå selvstændige handelsaftaler ligesom Schweiz. Samtidig skal Danmark styrke det gode nordiske samarbejde. NATO skal vi naturligvis også forblive medlem af, så vi har intet behov for EU's „væbnede arm“.

Det hele er altså slet ikke så udsigtsløst, som EU-tilhængerne vil have os til at tro. Det ER muligt at vinde Danmarks suverænitet tilbage.

AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

Som helt almindelig borger og lønmodtager kan det være svært at finde tiden til at sætte sig ind i vanskelige, samfundsmæssige problemer. Og EU er svært og kompliceret stof. Derfor har jeg også kun kunnet skrive min artikel med gode folks hjælp – ingen nævnt, ingen glemmt.

Det er mit håb, at den køreplan, som artiklen udstikker, kan inspirere til en konstruktiv debat, der langt om længe giver tilhængerne af suveræne nationalstater plads. På grund af de gode argumenter.

PROGRAM

Velkomst og indledning v/Christian Munch

Derefter foredrag med Mette Langdal
fra Folkebevægelsen mod EU
og medlem af Retsforbundet

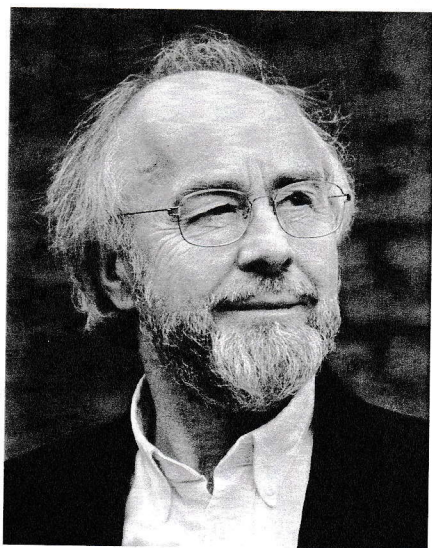
Efter foredraget er der fælles kaffebord – pris kr.50,00

Vi slutter med den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Beretning v/Christian Munch
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af nuværende styrelsesmedlemmer er følgende på valg:
- Poul Thorup Kristensen
- Lars Paludan
- Niels Petersen
Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før Landsmødet til kasserer Lona Friborg, mail: Lona.friborg@gmail.com eller tlf. 7566 7383.
6. Valg af revisor
Der er ikke længere lovkrav om, at foreninger skal have en revisor.
7. Eventuelt

¹⁾ At EU ikke er en økonomisk gevinst dokumenteres fx af denne forskningsrapport fra 2016:
<https://finans.dk/finans/okonomi/ECE8740614/danske-forskere-torpederer-brexiddebat-eumedslemskab-har-ingen-indflydelse-paa-vaekst/?ctxref=ext>

EU efter flygtninge- krisen og Brexit

Af Helge Rørtoft-Madsen

I juni måned sendte DR2-tv Clement Kjærsgaards interview med EU's "præsident" Donald Tusks nærmeste topembedsmand, danskeren Jeppe Tranholm-Mikkelsen. Interessant var Tranholm-Mikkelsens vurdering, at både flygtninge-krisen i 2015 og Brexit i 2016 havde "chokeret" det europæiske råd (stats- og regeringscheferne i EU) og EU-institutionerne, især flygtninge-krisen. Brexit havde man forberedt sig på af frygt for folkelige reaktioner mod EU-institutionerne og af frygt for en principiel diskussion af EU og et økonomisk kaos. Derfor indså Rådet i september 2016, at "det var nødvendigt at levere resultater for at undgå at blive underkendt af be-

folkningerne". Man besluttede derfor at sætte ind på tre områder: 1) den ukontrollable flygtninge-situation, 2) sikkerheds- og forsvarspolitik, 3) økonomisk og social udvikling. Tranholm-Mikkelsen nævnte desuden planer om, at 4) Bankunionen skal "gøres færdig", og at 5) ØMU-samarbejdet skal styrkes yderligere.

Udover endnu engang at handle om EU som problem for demokratiet må valgkampen op til Parlamentsvalget da uvægerligt komme til at handle om disse emner.

Da flygtninge-krisen var "eksistentiel", vil Rådet "aldrig tillade en tilsvarende ukontrolleret krise igen", fortalte Tranholm-Mikkelsen og beskrev, at Rådet trods "uenighed" var nået til "konsensus" og vilje til at "sætte dagsordenen" og udvikle nye "midler" og "instrumenter" til at håndtere flygtninge- og grænseproblemerne (med kystvagt, grænseenheder og politiske aftaler f.eks. med Tyrkiet og Libyen) for at få situationen under kontrol. Efter flygtningekrisen og Brexit er EU ifølge Tranholm-Mikkelsen ændret af en større politisk vilje blandt statscheferne til "konsensus" og forening af deres nationale politik med EU-politik.

Det sammenfattede Tranholm-Mikkelsen til, at EU har ændret sig fra især at være en "lovgivningsmaskine" til også at benytte "udførende

Af et interview med EU's "præsident" Donald Tusks danske topembedsmand om EU's elitens forsøg på at "redde" EU efter flygtningekrisen og Brexit tager fhv. sognepræst Helge Rørtoft-Madsen bestik af, hvordan man vil ændre EU - og hvad valgkampen op til EU-parlamentsvalget i maj 2019 må komme til at handle om.

instrumenter". Dermed antydede han det også her i landet ret oversete, at EU mere og mere benytter eller til lægger sig overstatslig kompetence til direkte magtudøvelse. Det burde rejse et helt nyt fokus på og en ny debat om forholdet mellem EU's og medlemsstaternes suverænitet. Og det bør føre til, at spørgsmålet om hvor og hvordan EU i det hele taget i praksis udøver magt i medlemslandene, kommer på dagsordenen i valgkampen frem til EU-parlamentsvalget i 2019.

Fædrelandenes Europa
eller
Europæisk Union

Først vantro, dernæst vrede

Af Rina Ronja Kari,
medlem af EU-parlamentet for
Folkebevægelsen mod EU.

Da nyheden ramte Bruxelles, at Storbritannien havde stemt for at forlade unionen, blev den først mødt med en vis grad af vantro. Kan det virkelig passe? Flere af mine kollegaer talte om at befinde sig i en ond drøm.

Dernæst kom vreden. En vrede jeg ikke har oplevet magen til før eller efter i EU. En dybtfølt vrede mod de politikere, som havde anbefalet en "leave" stemme og ikke mindst mod Cameron, som havde tilladt briterne at blive spurgt.

Måske kan man næsten sammenligne reaktionen med en almindelig sorgproces. Fornægtelse, vrede, forhandling, depression og accept. EU-systemet i sin helhed befinder sig nok lige nu et sted imellem forhandling og depression.

I den indledende fornægtelse og vrede blev der sagt mange hårde ord, men mest markant af alt var nok, en udbredt stemning for, at det skulle gøre ondt på briterne at forlade EU. Dels som en slags straf og dels fordi man blev umiddelbart bange for, at andre lande kunne finde på at følge efter. Det var naturligvis ikke ligefrem et positivt udgangspunkt for de forhandlinger, som jo skulle starte op efterfølgende med netop Storbritannien om, hvordan de skulle træde ud.

Denne vrede blev tydelig at se i diskussionerne om, hvad det skulle koste Storbritannien at forlade EU. Der blev snakket om større og større pengebeløb, som kompensation fra UK til EU, ikke bare for de umiddelbare udgifter, som Storbritannien har

været med til at forpligte sig på, men også for landbrugstilskud og andre ting mange år ude i fremtiden. Debatten eskalerede på en måde, hvor det i en periode virkede som om skiftende EU-politikere kæmpede om at overbyde de andre i deres urimelige økonomiske krav til Storbritannien.

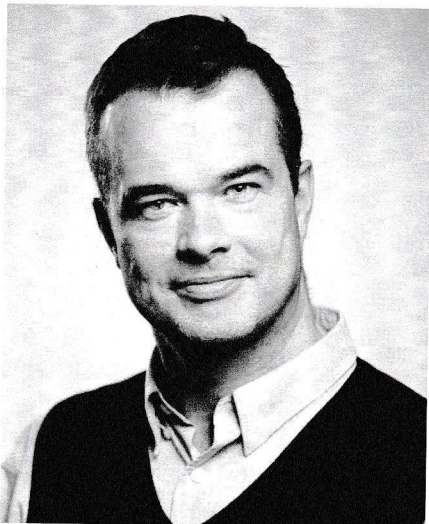
Der opstod også en, måske lidt mere rimelig, frustration over, at briterne virkede meget uforberedte, og den britiske regering skulle bruge temmelig lang tid, før de overhovedet begyndte at komme med input til, hvad de gerne ville have ud af en aftale. Og det er svært at forhandle en aftale, hvis den ene part slet ikke ved, hvad den vil.

Hen af vejen er vi dog nået til et punkt, hvor forhandlingerne er i gang, hvor der er udspil fra begge parter og forslag, som man kan forhandle videre på baggrund af. Hvis man ser bort fra de sædvanlige krise-meldinger i pressen, så virker det faktisk til, at forhandlingerne skrider fremad. Virkeligheden har jo også ramt EU, på den måde at også rigtig mange virksomheder i EU har en stor interesse i, at der bliver landet en fornuftig aftale, og dermed kan man sige, at de vrede og fornærmede politikere i EU bliver presset tilbage til en mere fornuftbaseret tilgang, hvor det handler mindre om at straffe briterne og mere om at etablere en glidende overgang. Om det lykkedes ved vi som bekendt ikke, men mon ikke vi skal se mindst 2-3 store sammenbrud i forhandlingerne og mindst én rykket deadline, og så ender det alligevel med en aftale i sidste øjeblik? Sådan plejer det i hvert fald at gå i EU.

I takt med at forhandlingerne har fundet en rytme, er der også sket en høj grad af tilbagevenden til dagligdagen i resten af EU-systemet. Og i stedet er fokus kommet på, hvordan EU27 så skal se ud. Særlig Kommissionsformand Juncker og Frankrigs nye præsident Macron har været frontløbere i at skyde en dagsorden i gang, der grundlæggende handler om at bygge et stærkere EU, som får mere magt på bekostning af det lokale og nationale demokrati. Særligt er der forslag om at indføre én fælles præsident, én EU-finansminister, afskaffelse af vetoet på skattepolitik og udenrigspolitik og derudover opbygning af tværnationale lister til EU-parlamentsvalgene. Det sidste er dog udskudt til efter valget i 2019. Oveni det er der kommet fart på det militære samarbejde, som nogle drømmer om at udvikle til et egentligt EU-militær.

Fælles for reformforslagene er, at de ikke vil kræve nogen form for traktatændringer og dermed heller ikke folkeafstemninger. Således forestiller man sig at tage store skridt henimod en slags Europas Forenede Stater, men at gøre det uden at spørge borgerne.

Brexit nærmer sig og Danmark bør følge Storbritannien ud af EU

Af Lave K. Broch

1. suppleant til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Storbritannien forlader EU den 29. marts næste år. Dermed mister Danmark en vigtig samarbejdspartner i EU, og en væsentlig forudsætning for det danske ja til EF i 1972 vil bortfalde. EU har desuden ændret sig markant efter, at Danmark blev medlem, og ingen dansker under 65 år har stemt om, hvorvidt vi skal være medlem. Det er derfor på tide, at vi i Danmark også får en folkeafstemning om EU-medlemskabet. Målet må være, at vi følger briterne ud af EU, genindtræder i EFTA og styrker det nordiske samarbejde.

Storbritannien og EU er i gang med at forhandle om, hvordan samarbejdet med EU skal være efter Brexit. Det har bestemt ikke været en dans på roser. EU har lagt meget

hårdt ud f.eks. angående skilsmisseregning. Der har desuden været uenighed i den britiske regering og i det britiske parlament om, hvordan den fremtidige relation bør være. På grund af uenigheden med Chequers forslag (den britiske regerings forslag) valgte udenrigsminister Boris Johnson og Brexit-minister David Davis at afgå som ministre. De to tidligere ministre har efterfølgende kritiseret Theresa May for hendes generelle ageren i Brexit-forhandlingerne.

EU-modstanderne i Labour kritiserer også den britiske regering og mener, at det var en fatal fejl, at den britiske regering forhandlede med EU om grænsen til Nordirland, borgerrettigheder og skilsmisseregningen før der blev forhandlet om en handelsaftale (Labour Euro-Safeguards Campaign, Bulletin juli 2018), men også at forhandlingspositionen er blevet svækket af forskellige medlemmer fra Underhuset og i særdeleshed fra Overhuset.

EU-modstanderne i Labour skriver, at Storbritannien kan ende i en situation, hvor briterne ender med at være med i det indre marked og EU's toldunion, fortsat betale store beløb til EU og tillade at EU-domstolen har indflydelse. De vurderer derfor, at der er risiko for, at der hverken vil være flertal i Underhuset og Overhuset for den endelige aftale. Falder den britiske regerings forslag, vil Storbritanniens fremtidige relation til EU bygge på WTO-reglerne. Der

er mange Brexiteers som mener, at det vil være en god løsning.

Nogle britiske EU-tilhængere forsøger at få en ny britisk folkeafstemning for at forhindre Brexit. Men det er dog ikke et særligt realistisk scenarie. Både Labour og De Konservative støtter generelt, at Storbritannien skal træde ud af EU, og der vil næppe være tid til at afholde en ny folkeafstemning før tidsfristen for artikel 50 i Lissabon-traktaten udløber.

Når Storbritannien er trådt ud af EU, vil det slet ikke være realistisk, at Storbritannien skulle genindtræde i EU. Det skyldes, at briterne næppe vil få de samme forbehold angående euro, retspolitik og Schengen-aftalen, som de har i dag.

Den nuværende britiske regerings udlægning af forslaget til samarbejdsaftale er dog en del anderledes end kritikernes. Regeringen har lavet en hvidbog, hvor premierminister Theresa May skriver i forordet: "In the referendum on 23 June 2016 – the largest ever democratic exercise in the United Kingdom – the British people voted to leave the European Union. And that is what we will do – leaving the Single Market and the Customs Union, ending free movement and the jurisdiction of the European Court of Justice in this country, leaving the Common Agricultural Policy and the Common Fisheries Policy, and ending the days of sending vast sums of money to the EU every year. We will take back control of our money, laws,

and borders, and begin a new exciting chapter in our nation's history.”.

Regeringen taler i hvidbogen om ”et principfast Brexit”, der betyder respekt for resultatet af folkeafstemningen. Men det ser desværre ud til, at Theresa May i forslaget lægger sig alt for tæt op ad EU og dermed vil kunne ende med at begrænse Storbritanniens handlefrihed efter deres udtræden af EU.

Regeringen hævder, at de er fast besluttet på at opbygge en ny relation, der kan rumme, at Storbritannien forlader det indre marked og EU's toldunion og skabe sig ”en ny rolle i verden, samtidig med at landet beskytter arbejdspladser, støtter vækst og opretholder et sikkerheds-samarbejde”.

Den britiske regering foreslår, at der oprettes et frihandelsområde for varer (herunder landbrugsvarer) sammen med EU. Regeringen lægger også op til et økonomisk partnerskab, der omfatter et fælles regelsæt for varer, hvilket betyder, at Storbritannien træffer en forudgående beslutning om at forpligte sig til en løbende harmonisering med de relevante EU-regler.

I regeringens forslag skal Storbritannien fortsætte i de EU-agenturer, der giver tilladelser til varer i meget regulerede sektorer f.eks. EU's Kemikalieagentur, EU's Luftfartssikkerheds-agentur og EU's Lægemiddelagentur. Storbritannien skal acceptere reglerne for disse agenturer og bidrage til deres omkostninger under nye aftaler, der tager højde for, at Storbritannien ikke længere er en medlemsstat.

Den britiske regering foreslår også en gradvis indførelse af en ny forenklet toldaftale, som vil fjerne behovet for toldkontrol og kontrol mellem Storbritannien og EU, som var de ét samlet toldområde, men som vil gøre det muligt for Storbritannien at styre egne takster for handel med resten af verden. Der skal desuden indgås nye aftaler vedrørende tjenesteydelser og digitale ydelser,

som vil give Storbritannien og EU adgang til hinandens markeder i samme omfang som nu. Endvidere ønsker May, at der laves nye økonomiske og lovgivningsmæssige aftaler for finansielle tjenesteydelser, og at der fastholdes et samarbejde om energi og transport f.eks. bevarelse af det indre elektricitetsmarked i Nordirland og Irland, et bredt samarbejde om energi, udvikling af en luftfartsaftale og undersøgelse af gensidige aftaler for transportvirksomheder og passagertransportvirksomheder.

Regeringen lægger også op til en ny ramme, der respekterer den britiske grænsekontrol og giver Storbritannien og EU-borgere, virksomheder og fagfolk, der leverer tjenesteydelser, mulighed for fortsat at rejse til hinandens lande. Regeringen forpligter sig desuden til at anvende et fælles regelsæt for f.eks. statsstøtte.

Dertil kommer, at Theresa May ønsker et tæt samarbejde med EU på forsvarsområdet, hvilket kan betyde, at Storbritannien vil betale til EU's militarisering og deltage i EU's militærunion, der er under udvikling.

Jeg synes overordnet set ikke, at det er et godt forslag til samarbejdsaftale med EU, som den britiske regering er nået frem til, og jeg kan derfor godt forstå kritikken fra EU-modstandere i såvel Labour som i de Konservative. Men jeg deler også den nye Brexit-minister Dominic Raab's opfattelse, at Storbritannien vil være bedre stillet uden for EU under alle scenarier (Politiken den 24. august 2018).

EU vil tabe stort, hvis der ikke bliver en aftale, og det bør Storbritannien benytte sig af. Uden en aftale vil Storbritannien ikke være nødt til at betale den store skilsmisseregning (forventes at være ca. 40 milliarder pund). Man er blevet enige i regnemethoden, men beløbet skal regnes ud), EU vil gå glip af en fiskeriaftale, og på handelsområdet vil det gøre mest ondt for EU, idet EU tjener mest på handelen med Storbritannien. Jeg mener derfor, at Storbritannien kan

lægge pres på EU for at få en bedre aftale end den, som den britiske regering har fremlagt.

Uanset hvad, så vil det være godt for det britiske folk at komme ud af EU, og vi kan i Danmark lære af Brexit. Vi bør i langt højere grad arbejde for, at alternativerne til EU er klare, før der kommer en dansk folkeafstemning. Jeg støtter varmt en dansk genindtræden i EFTA, et styrket nordisk samarbejde og danske handels- og samarbejdsaftaler med EU, som er inspireret af de aftaler, som Schweiz har med EU.

Det er desuden helt afgørende med tværpolitisk sammenhold. Vi kan kun vinde, hvis vi er i stand til at kæmpe sammen på tværs af politiske holdninger før, under og efter en dansk folkeafstemning. Vi kan derfor være glade for, at vi har Folkebevægelsen mod EU i Danmark, og vi må gøre alt, vi kan, for at Folkebevægelsen mod EU får et godt EU-parlamentsvalg.

Ja til samarbejde og demokrati – Nej til EU-staten!

STØT KAMPEN FOR AT FRIGØRE DANMARK FRA UNIONEN

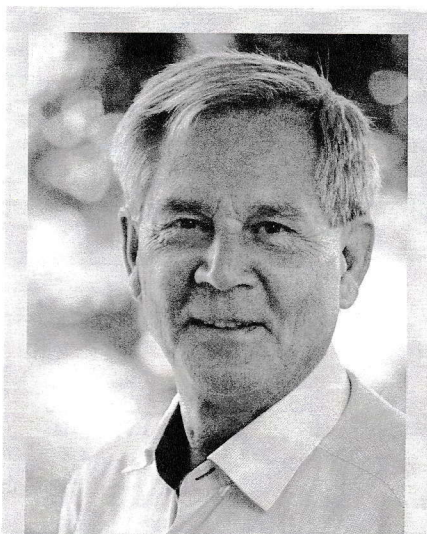
– BLIV MEDLEM AF

NØDVENDIGT FORUM

BREXIT OG HVAD SÅ DANMARK?

Bureaukraterne i EU systemet og de enkelte medlemslandes politikere, er i tæt samarbejde med en ukritisk presse, godt i gang med, at sætte et skrækscenarie op for alle de ulykker, der vil falde ned over briternes hoveder, når de forlader det såkaldte gode selskab.

Især den danske presse og de danske EU ukritiske politikere føler

Åge Staun arbejder som direktør for det irsk/engelske selskab A-One/Devenish's danske afdeling.

Åge Staun er ligeledes medejer af rådgivningsfirmaet JHC Management, og har tidligere haft ledende stillinger i grovarebranchen og den kemiske industri.

at de har indgået en hellig alliance, der har til formål at opsætte skræmmebillede, der skal afstå den danske befolkning fra at sige ja ved en Daxit afstemning og følge briterne ud af EU.

Til dagligt arbejder jeg som direktør for firmaet A-One's afdeling i Danmark. A-One er et engelsk selskab, som er en del af den irske privatejede koncern Devenish, som har hovedkontor i Belfast i Nordirland.

Selskaberne producerer specialprodukter, som indgår i foder til stort set alle dyrearter – såvel konventionelle som økologiske produkter. De har fabrikker i Irland, England, USA, Mexico, Tyrkiet og Uganda. Der eksporteres produkter til mere end 40 lande.

I hverdagen er jeg derfor meget tæt på, hvordan englænderne og irerne vurderer deres fremtidsudsigter, og ikke mindst vi, som et internationalt selskab, ser på mulighederne efter Brexit.

Et af de væsentligste argumenter for Danmarks ja ved EF afstemningen i 1972, var vores afhængighed af landbrugseksporten til Storbritannien.

Vi kan jo stille os selv det spørgsmål, har disse forhold ændret sig væsentlig, og kan vi nu forvente, at de samme kredse vil anbefale et ja ved en kommende Daxit afstemning, så Danmark kan følge briterne ud af EU af økonomiske grunde.

Tilhængerne af EU, har jo altid haft deres mantra: Vi har ikke råd til at stå uden for EU. Varesnes og arbejdskraftens frie bevægelighed er og har altid været tilhængerens Alfa og Omega.

Underordnede ting som demokrati – kontrol over egen nationaløkonomi – og en retfærdig fordeling af vores fælles samfundskage, har altid haft en lav – ja næsten usynlig prioritet i EU-konstruktionen.

Hvad er så realiteterne i dag med hensyn til værdien af samhandlen med landbrugsprodukter: Fødevareklyngens samlede eksport er godt 150 mia. kr. Heraf går ca. 8% til UK svarende til ca. 12 mia. kr. Tyskland 17%, Polen 5%, Sverige 9% Kina 8%, mens Norge, Holland, Italien og Japan alle ligger på 4% (tal fra L&F).

Samhandlen med landbrugsprodukter til UK er ikke det alt afgørende argument for en udtrædelse af EU sammen med briterne, men landbrugsgets interesse i en bevarelse af de gode relationer til UK skal ses i sammenhæng med de aktiviteter, dansk landbrug har i UK, og som ikke kan måles i eksportstatistikken.

F.eks. kommer 25% af Arlas omsætning fra Storbritannien. Der er 2.400 mælkeproducenter, der leverer mælk til Arlas mejerier i Storbritannien. Og Danish Crown slagterier i Storbritannien er direkte involveret i 20 til 25 procent af produktionen af slagtesvin til deres egne slagterier i UK.

Isoleret set bør et samlet landbrug presse vores egen regering til at arbejde for den bedst mulige samarbejdsmodel mellem EU og Storbritannien og ikke være en del af den straffeekspedition, som man har en følelse af, at det resterende EU inklusiv Danmark er ude i.

Hvis vi træder ud af EU, så bliver der to spørgsmål: Hvilke handelsaftaler kan opnås med EU og hvilke med UK? Ingen ved på nuværende tidspunkt, hvad UK eller EU vælger at gøre.

Vi bør afdramatisere, hvor meget det vil påvirke landbrugets handel og eksport, hvis Danmark melder sig ud af EU.

For det første: EU vil også være interesseret i en frihandelsaftale på landbrugsområdet med DK: EU har nemlig også en omfattende eksport af fødevarer til DK: For hver gang, vi eksporterer for 100 kr. fødevarer til EU27 (altså uden UK), så eksporterer EU27 for 88 kr. til os (kilde: Sven Skovmand).

I perioden 2012-2016 modtog danske landbrug samlet 36,6 milliarder i støtte. Et beløb der stort set svarer til overskuddet i dansk landbrug.

Det vil sige at et gennemsnitlig dansk landbrug i denne periode har modtaget tilskud for i alt 2,3 millioner kroner – det samme som driftsresultatet, oplyser Danmarks statistik.

Hvis vi tog magten tilbage, ville vi eksempelvis indenfor svineproduktionen kunne skabe mindst 14.000 ny arbejdspladser i Danmark. Det skyldes, at vi i dag på årsbasis sender ca. 14 millioner smågrise ud af landet til opfodning og slagtning i udlandet, primært til Tyskland, Polen og Italien.

Samtidig sendes danske slagtesvin syd for grænsen til slagtning. Bjarne Larsen (S) har forsøgt at foreslå, at vi pålægger miljøafgift på disse transporter til Tyskland, men han måtte opgive, fordi levende grise i

EU lovgivning er en vare og omfattet af den frie bevægelighed i Det Indre Marked.

For få år siden blev stort set alle grise opfedet og slagtet herhjemme - ca. 25 millioner om året. I dag slagtes der ca. 16 millioner grise i Danmark, og antallet af slagteriarbejdere er faldet i samme takt til 6-7000 arbejdere. Danish Crown har i alt 26.000 ansatte, men 2/3-del af dem er i udlandet på slagterier i Polen, UK og Tyskland.

Hvis vi havde friheden til at stoppe denne transport ud af landet og genneftvang, at dyrene skulle opfedes og slagtes herhjemme, ville vi som tidligere nævnt kunne skabe mere end 14.000 nye arbejdspladser.

Tommelfingerregel: 1 million slagtesvin skaber 2 milliarder kr. i eksportindtægt og 1000 arbejdspladser i primærproduktionen og følgeindustrien.

De 14.000 potentielle nye arbejdspladser står i skærende kontrast til L&F estimat af, at Brexit kan komme til at koste op til 4600 jobs i fødevarerbranchen.

I det hele taget er EU et dyrt bekendtskab for Danmark. I runde tal, ifølge Danmarks Statistik, betaler vi ca. 21 milliarder kroner hvert år til EU, og får ca. 9 milliarder retur. Heraf går størsteparten til landbrugsstøtte, nemlig 7 milliarder kroner. Så vort netto bidrag til EU systemet beløbet sig til mere end 12 milliarder kroner.

Hvis vi stod udenfor EU, kunne vi mageligt pr. år betale landbruget 7 milliarder som kompensation og bruge resten ca. 12 milliarder til vore sygehuse og ældre og handicappede medborgere.

Danmark kan sagtens klare sig uden for EU. Sammen med briterne og de nordiske lande er min vurdering, at vi samlet vil stå stærkt i en forhandlingssituation overfor EU systemet.

Lad mig bare gøre opmærksom på fiskeriet. 25 til 30 procent af de fisk, danske fiskere lander i dag, er fanget i britisk farvand:

England, Skotland, Island, Norge, Danmark, Grønland og Færøerne vil samlet set, kunne gå til forhandling med kontrol over de vigtigste fangstområder i hele Nordatlanten.

Vi har heller ikke brug for EU med hensyn til energiforsyningen, hvormod flere EU lande pt. er afhængige af aftaler om energileverancer udefra bl. a. Rusland.

Vi er også selvforsynende med fødevarer. Så hvad er der at være bange for?

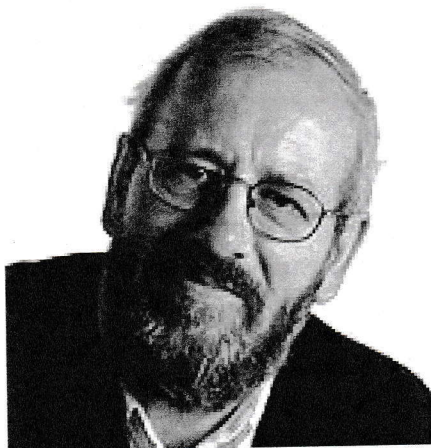
EU har lige så meget brug for os, som vælger at stå udenfor, som vi har af et godt nabolik til de lande, som føler, de har det bedre i EU systemet.

Vi, som en Irsk/britisk virksomhed, som handler globalt, ser udmeldelsen af EU som en ny mulighed for at udbygge vores forretninger både i EU og internationalt.

Vi EU-modstandere tror på samhandel globalt, hvor det handler om gode relationer og gensidig forståelse for de enkelte landes suverænitæt på alle områder, og ser EU's detailstyring som en hæmsko, og Ikke noget der fremmer hverken den globale handel eller demokratiet.

*Direktør Åge Staun
A-One Danmark*

Et moderne eventyr - som du frit må dele med alle og enhver

Der var engang en villavej med gamle og smukke huse med hver deres særpræg: Europavej. Her lå "Villa Danmark", "Casa Espana", "Svenska Folkhemmet" "Mon Château Français", "Deutsche Heimat", "My Home is my Castle" og mange andre huse. Flere gange havde beboerne i de forskellige huse været uvenner med andre huse og de uenige naboer havde gjort alt for at ødelægge livet for hinanden. Så efter en meget destruktiv nabostrid foreslog de værste ærkefjender, at man skulle oprette en grundejerforening. Den skulle tage sig af gadelys, fortove, snerydning, vandforsyning og kloakering. Det ville være en fordel for alle. Og når de ting var fælles, kunne man heller ikke genere de andre ved f.eks. at ødelægge de vandrør, som gik gennem ens egen grund hen til naboerne. Ja, måske kunne man ved at samarbejde skabe et fredeligt og godt naboskab med en årlig gadefest, hvor alle med glæde ville deltage.

Det viste sig at være en god ide, og efterhånden kom næsten alle med i grundejerforeningen. Og man fik virkelig et samarbejde, så tidligere tiders nabostridigheder var helt utænkelige.

Derfor var der nogen fra de største huse, som foreslog, at med de gode erfaringer kunne man jo også gå videre og ændre vedtægterne i grundejerforeningen. Den skulle have nyt navn: "Europavejs Grundejerunion" og der skulle laves fælles regler for huseenes udseende, havernes indretning, møbleringen, spisetiderne og madens sammensætning. Der var nogle af beboerne i enkelte af villaerne, som var lidt skeptiske; men det var mest gamle og lidt senile bedsteforældre og så nogle psykisk syge, som fablede om, at man mistede friheden. Men alle de toneangivende familiefædre i husene vidste naturligvis, at man i virkeligheden fik mere frihed og selvstændighed, hvis man sad med ved bordet, når grundejerforeningen holdt sine vigtige møder. Der blev endda vedtaget endnu flere meget fremsynede forslag, f.eks. at alle hække skulle rives op og man skulle have lov til at flytte ind i en af de andre villaer, hvis man hellere ville bo der end hos sin egen familie. Det ville skabe diversitet og berige levemåden i alle huse. Ja, man burde da også tage imod nogle af beboerne fra en række boligblokke på Afrikavej, der lå i nærheden.

Desværre viste det sig, at den før så fredelige Europavej udviklede sig, så den burde have navneforandring til "Uenighedsvej". De før så flotte og

fine villaer begyndte at viste tegn på forfald, og fattigdommen sneg sig ind blandt nogle af beboerne. Så i enkelte af villaerne begyndte man at tale om, at alt ikke var fryd og gammen. Måske skulle man "rulle grundejerunionen tilbage til start." Og grundejerunionen, der nu havde fået et flot kontor i en af haverne og flere højtloønnede ansatte, kunne efterhånden ikke undgå at tage stilling til problemerne. Derfor foreslog komiteen, at der skulle være endnu mere fællesskab. En fælles økonomi, hvor man godkendte hinandens forbrug, var vejen frem. Og et stærkt fælles vagtværn. Komiteen var grundejerunionens egentlige ledelse - ingen vidste rigtig, hvordan den blev valgt. Bestyrelsen, der kun var på valg hvert 5. år, havde i al fald næsten ingen indflydelse.

Pludselig blev vejen imidlertid ramt af et kæmpe chok. "My Home is my Castle" meldte sig ud, og beboerne begyndte at plante en hæk i skel igen. Det var nu især - var man enige om på grundejerunionens kontor - fordi der i det hus efterhånden var så mange dumme og psykisk syge beboere, at de udgjorde flertallet. Men nu skulle de lære det! Fortove og asfalt skulle naturligvis fjernes foran deres hus og elektriciteten afbrydes, så kunne de vende tilbage til stearinlys - gammeldags som de var. Måske ville grundejerunionen give dem lidt vand i hanerne, hvis de betalte tredobbel pris..... Her vil jeg stoppe og bede læseren selv lave en slutning på eventyret. Og det skal

forstås helt bogstaveligt - hvordan skal det gå med "Villa Danmark"?

Samarbejde eller sammenslutning - det er sagen. For trods lighed i ordlyd er de to ting hinandens modsætninger. Enhver må gøre op med sig selv, hvor langt EU-unionen er kommet på sin vej fra samarbejde til sammenslutning. Og hvis en begyndende betænkelighed indfinder sig, må man ydermere gøre op med sig selv, om EU kan reformeres indefra eller om det vil gå som med musen, der lod sig æde af katten for at reformere den indefra.

Det tilkommer næppe nuets politikere hastigt og flot at afgive af Danmarks århundredegamle selvstændighed efter salamimetoden. Derfor vil jeg foreslå, at vi i Danmark tager os tid til en grundig, grundlæggende, ærlig og lige debat om vort forhold til EU-unionen og om de alternativer, der er. Som forberedelse til en afstemning om vort fortsatte medlemskab.

Ingen under 65 år deltog i afstemningen om Danmarks tilslutning til EF/EU i 1972. De senere afstemninger har været om meget store "vedtægtsændringer". Det tilkommer det danske folk at beslutte, om vi fortsat skal være medlemmer af den omfattende union, som det er blevet til eller om vi skal melde os ud - med alle de plusser og minusser, der er ved begge dele.

*Med venlig hilsen
Thorkil Sohn*

**Fædrelandenes
Europa**
eller
**Europæisk
Union**

Tankevækkende "hemmelig" meningsmåling

En privatperson og fire foreninger har i fællesskab bestilt og betalt en meningsmåling, udført af det uafhængige institut Sentio, nemlig Lave K. Brochs kampagne til EU-parlamentsvalget, Frit Norden, Retsforbundet, Nødvendigt Forum og Radikalt EU-kritisk Netværk. Målingen blev gennemført i perioden 1-5. juni 2018, og 1006 personer blev interviewet.

Det tankevækkende er for mig at se to ting.

For det første naturligvis målingens resultat. Hovedspørgsmålet lød:

"Hvis der kunne etableres et nordisk forbund bestående af Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige med fælles politik inden for en lang række områder f.eks. miljø, retspolitik og udenrigspo-

litik samt handelsaftaler med EU og andre lande – og du fik valget mellem, at Danmark skulle indgå i det nordiske forbund eller være medlem af EU. Hvad ville du så stemme for?"

Der er i målingen et flertal for et nordisk forbund (44,5 %) i stedet for dansk EU-medlemskab (36,2 %).

Går man lidt dybere ned i tallene, så er der flertal for et nordisk forbund blandt både mænd og kvinder, og i alle danske regioner er der flertal for et nordisk forbund. Og et nordisk forbund har flertal blandt vælgere i Socialdemokratiet, DF, Enhedslisten, Liberal Alliance og Alternativet. Mens der er flertal for EU blandt vælgere i Venstre, Radikale Venstre, De Konservative samt SF. Men i alle partier med flertal for EU er der store mindretal,

der støtter et nordisk forbund. I Radikale Venstre støttes f.eks. EU-medlemskab af 50 % af vælgerne, mens 43,33 % støtter et nordisk forbund.

Det viser sig altså, at hvis der er et alternativ til EU-unionen, så falder begejstringen.

Og det andet, der er tankevækkende, er, at det har været umuligt for os, der har støttet betalingen af denne meningsmåling, at få nogen som helst landsdækkende aviser eller elektroniske medier til at omtale den - om end aldrig så kort. Er der en uskreven lov blandt de toneangivende medier, at der helst ikke må skrives noget, der kan anfægte støtte til EU-medlemskabet?

*Med venlig hilsen
Nødvendigt Forum*

Nødvendigt Forums HJEMMESIDE

Vi er netop gået i gang med at lave en ny hjemmeside for foreningen.

Den er endnu ikke oppe at køre; men det kommer den om kort tid. Så prøv at "google" om en måneds tid.

Der vil på hjemmesiden blive mulighed for at læse artikler fra bladet, ligesom der naturligvis vil være foreningsoplysninger om mulighed for at melde sig ind og komme med kommentarer.

Med venlig hilsen
Nødvendigt Forums Styrelse

Gud bevare grænserne

Af Rudolph Arendt
Domprovst Løgumkloster.

Det nationale er kommet i modvind. "Stammementalitet" vrænges der. „Nationalstatens tid er forbi,“ fastslog en tidligere konservativ (!) statsminister. Der henvises til ex-Jugoslavien med stammekrige og etnisk udrensning som et afskrækkende eksempel. Der ser man, hvad det nationale kan føre til.

Nu plejer man at skelne mellem nationalfølelse og nationalisme. Som alle -ismer er nationalisme naturligvis også en forkastelig ting. De forskellige -ismer opstår, når noget godt og naturligt løber af sporet. Der findes intet ondt, som ikke lever af at snylte på noget godt. Nationalismen snylter på nationalfølelsen, eller den opstår, når det nationale tilstrækkelig længe har været undertrykt og hindret i at give sig naturligt udtryk. Inden vi selvretfærdigt bebrejder østeuropæerne deres nationalisme, kunne vi gøre os den ulejlighed at huske på, at de som nationalstater har været undertrykt et halvt århundrede. Det er åbenbart kun os, der så nogenlunde har kunnet nyde vor nationale selvstændighed, der har råd til at tale nedladende om det nationale. "Væk med grænserne" lyder det, „det er dem, der er skyld i krigene.“ Men hvor er det, der er krige i dag eller har været det indtil for nylig. Det er der, hvor der var nogen, der sagde "væk med grænserne", f. eks. netop i ex-Jugoslavien. Ikke respekten for grænserne, men foragten for, dem skaber krig.

Når der er krige i verden, skyldes det ikke, at der har været grænser, men at der er nogen, der ikke kan lide grænser og derfor vil have dem flyttet eller helt fjernet.

Mens nationalstaten vil værne grænserne, vil nationalismen/ impe-

rialismen flytte grænserne, og internationalisterne helt slette dem. Men enten man udsletter grænser med fløjlschandsker eller med jernhandsker, kommer man til at gå umenneskelighedens ærinde. Det er det grænseløse, der er umenneskeligt, ikke det begrænsede. En af måderne at bekæmpe det nationale på er at fortælle, at det er det fænomen, som først er opstået engang i begyndelsen af sidste århundrede. Det er en tidsbestemt størrelse, og har nu haft sin tid. Men det passer ganske simpelt ikke. Man kan blot tænke på en sang som „Danmark dejligst vang og vænge,“ som er skrevet af Laurids Kock, der døde i 1691. Det var på Kingos tid, og i hans digtning finder man også stærke udtryk for det nationale, og forresten også afvisning af nationalismen. Folkeviserne og Saxo kunne også nævnes som eksempler på en langt tidligere nationalfølelse.

Hvad der skete i forrige århundrede, var, at det nationale demokratiseredes. Som alt andet bærer det nationale naturligvis præg af den tid, det lever i.

Men det nationale er et levn fra romantikken, indvendes der. Det passer ikke til de politiske økonomiske realiteter i dag. Jeg skal ikke gøre mig klog på økonomi, men lad mig citere den tyske økonom dr. Wilhelm Hankel, der bl.a. har været rådgiver om valuta for EF. Han siger i et interview fra 1995, at „det fælles marked var meget succesrigt, selvom der var mange valutaer og valutagrænser,“ og det skal man „ikke bringe i fare ved at overlæsse det med sådan noget som en valutaunion eller sågar en politisk union. Man kan jo ikke aflevere sin historie i garderoben og sige; Jeg kommer ikke tilbage efter frakken. De europæiske folk har flere århundreder bag sig med national

pengepolitik. Det glemmer de ikke så let.“ Og hvad realpolitik angår kunne man henvise til realpolitikeren Richard Nixon, der i sin bog "Seize the Moment" „ fra 1992 skrev om den opblussende nationalisme i Østeuropa, at den ikke skal fordømmes, men ledes ind i konstruktive baner, og „de som ser misbilligende på det nationale genkomst, burde huske på, at kun deres følelse af at have en særskilt identitet satte disse folk i stand til at modstå og sejre over 45 års sovjetisk indoktrinering og undertrykkelse.“

I 1855 skrev Grundtvig en række artikler under fælles titlen „Den danske sag“. Her skrev han, at netop det at fædrelandskærligheden kan misbruges og udarte, »giver vore selvgjorte Hovmestere rig Anledning til i Danmark at overdøve Fædrelands-Kærlighedens stemme med et Helvedes dydigt Skraal om, at al Fædrelands-Kærlighed skal, som en sneverhjedet Egenkærlighed, være fordømmelig, så enhver Folke-Sag (National-Sag) er, som saadan en slet Sag.“

Vel er fædrelandskærlighed forkærlighed, som forkærligheden til familie, børn og søskende er det, men selvom den kan have aldrig så store fejl, så er denne forkærlighed dog til bedste for folket og smelter sammen med den virkelig menneskekærlighed, „saa den Forkærlighed kan ikke blive kold, uden at Folke Hjertet i det hele bliver iskoldt, at ingen bryder sig om det fælles Bedste, men hver Enkelt kun rager Ild til sin egen Kage.“ Så vidt Grundtvig.

Det er ikke den almindelige menneskekærlighed, der indtager forkærlighedens plads, når denne udryddes, men den almindelige egoisme. Det eneste, der bliver grænseløs, når alle grænser slettes, er selvgotheden.

Vedtægter for **Nødvendigt Forum**

§ 1.

Nødvendigt Forum har som formål:
- på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.

- Nødvendigt Forum arbejder for, at Den Europæiske Union opløses og erstattes af et ikke centralstyret samarbejde mellem Europas lande.

§ 2.

Nødvendigt Forum virker ved udgivelse af bladet af samme navn, gennem studiekredse og oplysnings- og debatmøder, og gennem samarbejde med andre foreninger og bevægelser.

§ 3.

Enkeltpersoner, der kan tilslutte sig bevægelsens formål, kan optages som medlemmer. Kontingentet fastsættes af landsmødet.

§ 4.

Bevægelsens højeste myndighed er det årlige landsmøde, som indkaldes med et varsel på mindst 4 uger.

§ 5.

Bevægelsen ledes af en styrelse på indtil 15 personer, hvoraf 1/3 er på valg hvert år. Første gang vælges 5 personer uden for initiativtagernes kreds.

Indtil afholdelse af det første ordinære landsmøde, består styrelsen af udgiverkredsen (initiativtagerne). Landsmødet skal godkende vedtægter, regnskab og budget.

Der vælges 2 revisorer og 1 revisor-suppleant for 3 år ad gangen.

§ 6.

Beslutninger på landsmødet træffes ved simpelt stemmeflertal. Stemmeret og ret til af blive valgt til styrelsen har ethvert medlem, der har betalt kontingent.

§ 7.

Vedtægterne kan kun ændres med 2/3 deles flertal af de stemmeberettigede på 2 hinanden følgende landsmøder med mindst 5 måneders mellemrum.

§ 8.

Forslag til vedtægtsændringer, der ønskes behandlet på landsmødet skal være styrelsen skriftligt i hænde

senest 4 uger før landsmødet. Forslag til valg af kandidater skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 1 uge før landsmødet.

§ 9.

Styrelsen nedsætter efter behov arbejdsudvalg af styrelsen eller af medlemmer uden for den. Udvalgene og deres sammensætning offentliggøres i bladet.

§ 10.

En kasserer varetager bevægelsens økonomi, og der aflægges et årligt regnskab. Regnskabet følger kalenderåret. Regnskabet offentliggøres.

§ 11.

I tilfælde af opløsning, skal evt. økonomiske midler gå til oplysningsarbejde, der er i overensstemmelse med bevægelsens formål. Opløsning af bevægelsen kan kun finde sted efter bestemmelserne i § 7.

Juni 2002